

maatte komme til Indførelse af borgerligt Egttestab, og af disse praktiske Grunde nævner jeg først Hensynet til det Spørgsmaal, der ofte har været berørt, men hidtil ikke har fundet nogen Løsning, nemlig Spørgsmaalet om Præsternes Stilling til frastiltes Vielse. Egentlig talte erkende vi jo alle, og ogsaa den højtærede Minister, at der der er et Punkt, hvor det er nødvendigt at faa en Forandring. Der er dernæst ogsaa et andet Punkt, hvor det i Praksis har vist sig ønskeligt ja næsten nødvendigt at faa en endelig Ordning truffet, det er i Forholdet over for de saakaldte Frimenighedere, hvis Medlemmers Stilling er saaledes, at de for en stor Del betragte sig selv som staaende inden for Folkekirken, medens Myndighederne have en modsat Opfattelse. Der hersker paa dette Punkt en saadan Forvirring, at ingen her i Landet klart kan sige, hvorledes det egentlig forholder sig med disse Frimenighedsmedlemmers Stilling, om de kunne faa kirkelig Vielse eller ere nødte til at lade sig borgerlig vie, eller hvorledes det i det hele taget forholder sig. Det er et Punkt, som paa flere Steder har voldt ulidelige Vanskeligheder, og som man, saa vidt jeg kan se, kun kan vente at komme ud over ved at gaa den Vej, at vi faa borgerligt Egttestab indført som almindelig Foranstaltning. Endelig er der et tredje Punkt af stor praktisk Betydning, det er de Forhold, som have udviklet sig her i Kjøbenhavn, siden de kjøbenhavnske Præster tog den i mine Dine meget forfæstelige og i alt Fald meget skæbnsvangre Beslutning, at de ikke vilde give Folk, der have indgaaet borgerligt Egttestab og derved ogsaa meldt sig ud af Folkekirken, en kirkelig Begravelse. Dette har, som vi vide, ført til borgerlige Begravelser i Kjøbenhavn, og disse borgerlige Begravelser have været og ere et af de bedste Agitationsmidler, som de have faaet i Hænde, der netop ville modarbejde den danske Folkekirke. Det er i mine Dine ubegribeligt, at Kjøbenhavns Præstestab ikke paa Forhaand har kunnet se, at det ved at nægte kirkelig Begravelse til dem, der ønskede det, modarbejdede det Formaal, Præsterne have, nemlig at støtte Folkekirken. De støde ikke blot enkelte bort fra Folkekirken, men fremkalde Demonstrationer, der ved hele deres Karakter netop ere egnede til at vække Uvilje mod Folkekirken's Ordning og drage

Folk bort derfra. Men ogsaa paa dette Punkt vilde der kunne bringes en anden Tilstand til Veje, naar det blev almindelig Regel, at Folkekirken's Medlemmer skulle have deres Egttestab borgerligt indstiftet, hvad enten de vilde have kirkelig Vielse eller ej. Der vilde saa ikke kunne være Tvivl om, at de vilde vedblive at være Medlemmer af Folkekirken, selv om de vare borgerligt vieede, og saa vilde det Spørgsmaal, som Præsterne i Kjøbenhavn have rejst, falde bort. Det forekommer mig, at disse Hensyn, jeg har nævnt, ere virkelig gode, praktiske Grunde til at søge at faa denne Sag løst saa snart som muligt, og naar jeg har gjort Indvending mod den Form, Flertallet har givet Forslaget, saa er det netop fordi jeg frygter for, at denne Form vil vanskeliggøre Sagens Gennemførelse. Jeg har lige saa fuldt som de ærede Medlemmer ønsket, at vi snarest muligt kunne komme til en praktisk Løsning af dette Spørgsmaal, men jeg ser ikke rettere, end at man ved at sammenblende det med Spørgsmaalet om Egttestaber og ved at give denne uheldige Bestemmelse om Egttestabsforstandere, har bragt Sagen længere fra sin Løsning i Stedet for nærmere til den.

S. L. Jørgensen: Jeg ønsker blot ganske kort at motivere min Stilling til det foreliggende Lovforslag, og jeg kan gøre det saa meget kortere, som jeg er fuldstændig i Overensstemmelse med det ærede Medlem for Middelfart (Vohmann). Jeg ser saaledes paa dette Forslag, at jeg finder, at det i Virkeligheden hviler for meget paa det teoretiske. Det forekommer mig, at hvis der i dette Ting, som jo skulde være det nærmeste Udtryk for den almindelige Befolkning's Ønsker og Krav, samlede sig et Flertal om dette Punkt, vilde det staa i et temmelig stort Modstrømningsforhold til de Krav og Ønsker, der gøre sig gældende blandt den brede Befolkning. Den ærede Ordfører udtalte i Jor ved Forelæggelsen af det samme Forslag, nemlig Forslaget om borgerligt Egttestab, at, hvad der tilstræbtes, var at imødekomme de Ønsker, paa hvis Løsning der i det sundne Aar havde meldt sig saa stærke Krav. Jeg ved ikke, hvorpaa den ærede Ordfører støtter denne Udtalelse. Jeg formoder, han maa støtte den paa sin Livserfaring herinde fra